

POEZIJA UČENCEV 5. RAZREDA

ČEBELA

Leta in leta s cveta na cvet,
v pisan čebelnjak pa hodi živeti.
Z drobcenimi krili letijo
in se na travniku veselijo.

Imajo svojo gospodarico,
pravo čebeljo kraljico.
Ta krone nima in žezla tudi ne,
a je prava vladarica, da sledijo ji vse.

Črne in rumene črte imajo,
nam ljudem pa med dajo.

A pazi,
čebela ni tako majhna, kot se zdi,
s svojim želom te piči,
da še dolgo boli.

Neja Vogrinc

DIMNIK

Je sonce z žarki prekrilo nebo,
svetilo, svetilo vedno bo.
Iz dimnika grozen oblak se kadi,
je črno kot noč v čisti temi.

Pomoč, pomoč, saj je že noč!
Je črno nebo brez belega oblaka,
le raca v zakajenem ribniku
čaka.

Mine dan, mine noč,
oblak pa noče proč.
Pa pride plavalec,
ki v roki nosi sesalec.

Pa posrka oblak,
zdaj je on pravi junak.

Neja Vogrinc

MOJA DOMOVINA

Moja domovina je kot čokolada,
jaz imam zelo jo rada.
V obliki kokoške v Evropi tiči,
nikamor se ne premakne, z nami živi.

Raznolika je zelo,
to ve prav vsakdo.
V katerikoli deželi tičiš,
sanjaš, da v Sloveniji se zbudiš.

Laura Lupinšek

ROŽICE

Na zeleni livadi
dišeče rožice cveto,
vzklijejo pomladi
in sončku zapojo.

Sonček poleti pripeka močno,
zato rožice zelo žejne so.
Voda nujna njihova je potreba,
potrebna vsakodnevna mokra je nega.

Sonček skriva se jeseni,
še čmrlji postali so bolj leni.
Družbe zdaj več nima,
saj prihaja tetka Zima.

Sonček zdaj je več ne greje,
počiva pod težo snežne odeje.
Nabrala novih si bo moči,
da spomladi znova zaživi.

Laura Lupinšek

DOMAČA NALOGA

Domačo nalogo delam
skoraj vsak dan,
ampak nikoli je ne naredim zaman.

Z njo utrjujem svoje znanje,
da hitro prispelo do mene
bo kakšno priznanje.

Delam, delam domačo nalogo,
da mi kdo v življenju
ne bo več podstavil noge.

Hana Kolednik

ŠOLSKI AVTOBUS

V šolskem avtobusu
se marsikaj zgodi,
odprejo se okna in pesem zadoni.
Šofer otroke miri,
a se nič bolje ne zdi.
Kričanje in ropotanje je na avtobusu
vedno vsakdanje
in ko prostora zmanjka,
je avtobus kot polna, majhna barka.

Tako šolski avtobus vedno poln otrok
je,
še posebno pa tisti, ki zadnji odpelje
iz šole.

Hana Kolednik

LISICA MICA

Mami, mami!
Glej, lisica!
Njeno ime
je Mica
in je prava
tatica.
Vzela mi je
čevlje,
ki skočijo
v življenje.
V drugem življenju
je našla
muco Puco,
kužka Lužka,
Afi in Flafi žirafi
in medvedka Ledka.
Živali so jo stisnile
v kot,
ji vzele čevlje
ter jih vrnile
nazaj v moje
življenje.

Neja Majcenovič

PRAVA BARVA

Le katera barva
prava bi bila?
Vsaka neko
slabost ima.
Modra barva preveč
je fantovska,
roza pa preveč punčkasta.
Rdeča barva nevarna je zelo
in nihče ne bo rekel, da ni tako.
Zelene barve poln je planet,
rumena pa je kot pisan cvet.
Že vem!
Bela barva prava bo,
saj je kot pisano nebo.

Neja Majcenovič

ŠOLA

Vsi v šolo spet hitimo,
saj počitnice so mimo.
Pouk se naj začne,
da hitro steče vse.

Učiteljica nam reče:

»Hitro čas teče.«
In zdaj to se konča,
ker domov bom odšla.

Mia Domajnko

STRAH

Ko nekega dne se strah je pojavil,
se je hitro iz naše hiše odjavil,
saj bila je hiša kot lupa.

S tem vam pravim: veliko hrupa.
In kot muha vsi hitimo,
da slučajno spet strahu ne
pridobimo.

Vse smo razmetali,
da strah bi pregnali.
Tu se pa pesem konča,
ker vsi smo doma.

Mia Domajnko

MOJ DOM

Moj dom je nekaj čudovitega,
saj je nekaj barvitega.
V mojem domu se kuha
pa tudi pere rjuha.

Doma imam psa,
ki straži,
da se lopov ne priplazi.
Ampak to še ni vse!
V mojem domu je še toplo
in upam,
da tako še dolgo bo.

Mia Domajnko

MOJ KRAJ

Moj kraj je Kidričevo,
ki ima svojo občino,
v njej nam ni potreben kino,
saj se imamo fino.

Kidričevo je lep kraj,
tam imamo marsikaj,
saj to je zgodovinski kraj.

Imamo grad, park,
rusko pokopališče,
včasih pa smo imeli
še javno kopališče.

Imamo dve trgovini samo,
Taluma pa vam ne damo.
Tam delavci aluminij delajo,
nato ga v tovarnah
v druge stvari predelajo.

Tu je blokovsko naselje,
na cesti je redko norišnica,
za vsak slučaj
pa je tu še manjša bolnišnica.

Ker je Kidričevo majhen kraj,
je te pesmi konec tu in zdaj.

Miha Vaupotič

TRGOVINA

S starši odšli smo v trgovino.
Veliko smo kupili,
ničesar nismo pozabili.

Kaj smo kupili?
Sadje, zelenjavo,
to je pravo.

In pa seveda,
še meso,
da nihče od nas
lačen ne bo.

Miha Vaupotič

MAVRICA

Mavrica
je prava zakladnica.
Tam na nebu tiči,
se s prijatelji oblaki družijo.

Na nebu se včasih pojavita
še sonce in dež,
ki ustvarjata
ta nebeški čudež.

Mavrica na koncu
zaklad drži,
a najti ga je nemogoče,
saj vedno stran beži
ter nikoli k tebi noče.

Miha Vaupotič

PUJSA PEPA

Pujsa Pepa
ostala je brez repa.
Pogleda pod omaro,
na podstrešje, še celo
v kitaro.

Njenega repa nikjer ni,
to Pepo silno žalosti, saj
repa ne more najti.

Še enkrat pogleda vse,
a ne boste verjeli - še
huje je!

Pepa premišlja, skrbno razmišlja.
Če pujsa nima repa,
a je potem sploh lepa?

Ker repa ni,
Pepa spat se odpravi.

Ko pa zjutraj vstane,
jo od veselja skoraj kap
zadane.

Pepin rep na
mestu kot prej tiči,
ona pa se veselo smeji.

Tia Jančič

MOJA MAMA

Mama je ena sama,
le ena beseda,
polna pomena.

Njene nežne roke in
topel objem, nežna toplina,
pomeni cel svet.

Mama, ki življenje
mi je dala, me obvarovala,
in me imela rada.

Dajmo vso ljubezen
mami in ji zapojmo,
kako zelo jo imamo radi.

Tia Jančič

MOJ DOM

Dom, družina in veselje.
To so moje srčne želje,
da dolgo zdravi, srečni
skupaj bili, to si vedno
moje srce želi.

Skrbni starši so topel
dom mi dali, se za
naju z bratcem žrtvovali.
Ko zvečer se v zvezdno
nebo zastrmim, si v srcu
zaželim, da tega nikdar
ne izgubim.

Tia Jančič

Mentorica: Metka Gumilar